

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.053/2017/3.szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Mocsainé dr. Temesváry Zita ügyvéd által képviselt **felperes neve(címe)** szám alatti lakos felperesnek – a dr. Gonda Sándor ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2016. november 14. napján kelt 4.P.20.473/2015/43. számú – 44. sorszámon kijavított – ítélete ellen az alperes részéről 46. számon előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **megváltoztatja** és a keresetet elutasítja.

Mellőzi az alperest elsőfokú eljárási illeték és előlegezett szakértői díj megfizetésére kötelező rendelkezéseket, egyben a felperes által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 103.300,- (Egyszázháromezer-háromszáz) Ft-ra, míg az általa fizetendő szakértői díj összegét 110.292,- (Egyszázötvenezer-kettőszázkilencvenkettő) Ft-ra felemeli.

Az állam által viselendő eljárási illeték összegét 103.300,- (Egyszázháromezer-háromszáz) Ft-ra, a szakértői díj összegét pedig 110.292,- (Egyszázötvenezer-kettőszázkilencvenkettő) Ft-ra felemeli.

Mellőzi az alperes perköltségben marasztalását és kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 220.000,- (Kettőszázhuszezer) Ft első- és másodfokú eljárási költséget, valamint az államnak – külön felhívásra – 20.300,- (Húszezer-háromszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket. A fennmaradó 20.300,- (Húszezer-háromszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes 2014. augusztus 9-én az alperes által üzemeltetett fürdő létesítményben az úszógumi nélküli testcsúszdán, ülő helyzetben lecsúszva, a zárt henger alakú csúszda oldalának ütközve balesetet szenvedett.

A csúszdázás során itt megengedett testhelyzet a háton fekvő testtartás, szorosan a törzshöz szorított kezekkel. Erről a vendégek a csúszda induló oldalánál jól láthatóan kihelyezett piktogramokból tájékozódhatnak.

A baleset időpontjában a csúszda megfelelőségi tanúsítvánnyal rendelkezett, rendeltetésszerű használatra műszaki szempontból alkalmas volt.

A balesetet követően a felperes még aznap felkereste a **(kórház neve)** Kórház Traumatológiai Osztályát, ahol elmozdulás nélküli kulcsonttörését diagnosztizálták és ún. nyolcas kötéssel stabilizálták bal vállát. A leleten a felperes előadása alapján szerepel, hogy a sérülés a csúszda

oldalába ütközés során következett be. A sérülés okaként rögzíti: „nekiütődés vagy ütés egyéb tárgytól”.

Majd 2014. augusztus 18-án megműtötték, mert egy rossz mozdulatot követően bal vállában elmozdulás következett be. Másnap otthonába bocsátották, majd december 9-én a fémanyagokat maradéktalanul eltávolították.

Az alperes felelősségbiztosítója a bejelentett kárigény alapján 97.000,- Ft-ot fizetett meg a felperesnek.

A felperes keresetében a testi épséghez, egészséghez fűződő személyiségi jogának megsértése miatt 3.000.000,- Ft sérelemdíj és a baleset kapcsán bekövetkezett 444.000,- Ft vagyoni kára megtérítésére kérte kötelezni az alperest. Igényének jogalapjaként a sérelemdíj tekintetében a Ptk. 2:52. §-át, vagyoni kárai vonatkozásában a 6:519. §-át, a 6:522. §-át és a 6:527. §-át jelölte meg. Előadása szerint a csúszdát rendeltetésszerűen használta, azonban állította, az a baleset időpontjában életveszélyes volt, emiatt következett be sérülése. Sérélmezte azt is, hogy a káreseményt követően a csúszdamester nem hívott ápolót, nem tájékoztatta az orvosi vizsgálat lehetőségéről. Részletezte az őt ért hátrányokat, vagyoni kárait.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott arra, hogy a kötelezően vezetendő csúszdanaplóban nem szerepel a baleset ténye és egyéb módon sem igazolható annak bekövetkezése. Egyebekben hangsúlyozta, a létesítmény működési engedéllyel, megfelelőségi nyilatkozattal rendelkezik, a csúszdák használatát pedig jól látható helyen kihelyezett, egyértelmű piktogramok segítik, ezért még ha ott is következett volna be a sérülés, részéről felróható károkozás nem volt.

Az elsőfokú bíróság kijavított ítéletével az alperest 500.000,- Ft sérelemdíj és 7.000,- Ft vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Határozatának indokolásában utalt a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésére, mely szerint a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. Kiemelte, a Ptk. 6:145. §-ában foglalt párhuzamos kártérítési igények kizárására vonatkozó szabály egyértelművé tette, abban az esetben, ha a szerződésszegés egyben deliktális felelősségi tényállást is megvalósít, akkor a másik fél kártérítési igényét csak a szerződésszegéssel okozott károkért való felelősség szabályai szerint érvényesítheti. Kifejtette, az új Ptk. a deliktális kártérítés körében változatlanul megtartja a felróhatóságon alapuló felelősséget, míg a szerződésszegésért fennálló kártérítési felelősség szabályozásánál megszigorítja a szerződésszegő fél kimentésének lehetőségeit. Az alperes védekezésére tekintettel a felperes kötelezettsége volt bizonyítani, hogy az alperes csúszdáján szenvedett el kulcsesonttöréssel járó balesetet, mely után a csúszdamester nem hívott ápolót, nem jelezte az orvosi vizsgálat lehetőségét. A tanúvallomások, valamint a 2014. augusztus 9-i zárójelentés alapján megállapította, a felperes személyiségi jogának, testi épségének, egészségének sérülése a csúszdaparkban elszenvedett baleset oki következménye, amelynek kapcsán az alperes a szerződésszegésért való kártérítési felelősség feltételei szerint köteles helytállni. Nem tekintette bizonyítottnak a felperes arra vonatkozó tényállítását, hogy a csúszdamester nem hívott segítségül ápolót, illetőleg nem jelezte az orvosi vizsgálat szükségességét. A szerződésszegéssel okozott kár megtérítése alóli mentesülés lehetőségét vizsgálva megállapította, hogy a szerződésszerű teljesítést akadályozó körülmény az alperes ellenőrzési körén belül merült fel, amit alátámaszt az orvosszakértői vélemény. Az sem mondható, hogy a szerződéskötés időpontjában előre nem látható körülmény okozta volna a felperes sérülését, hiszen az alperes piktogramon jelölte a megengedett testhelyzetet, ismerve a gyártó használati utasítását, így a használat során tapasztaltak alapján kellő körültekintéssel, gondos eljárással a megengedett és tiltott

testhelyzetek előírása elvárható. Ennek előírásával és betartásával elkerülhető lett volna a kárhoz vezető körülmény bekövetkezése. A sérelemdíj iránti igény jogalapját megállapíthatónak találta, majd összegének meghatározása során figyelembe vette, hogy a felperest szórakozás közben, szabadidejében érte olyan külső jegyekkel nem járó sérülés, melynek indokolt gyógytartama, jellege és elhelyezkedése akadályozta megszokott életvitelében. Értékelte továbbá, hogy a felperes hosszabb ideig erős fájdalommal járó betegsége alatt segítségre szorult, kiszolgáltatottá vált. Mindezek mérlegelésével 500.000,- Ft sérelemdíjat tartott alkalmasnak arra, hogy az őt ért hátrányokat hozzávetőlegesen kiegyensúlyozza.

A vagyoni kárigények közül kizárólag az indokolt gyógyszerkiadás és a hám vételárának megtérítése iránti követelést találta alaposnak, a továbbiakat bizonyítottság hiányában elutasította.

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amely elsődlegesen annak részbeni megváltoztatására és a kereset elutasítására, másodlagosan hatályon kívül helyezésére irányult. Álláspontja szerint a felperes nem tudta okirati bizonyítékkal alátámasztani, hogy balesete napján az általa üzemeltetett fürdőben járt volna. Megjegyezte, az ezt igazoló tanú valamint a felperes személyes előadása között eltérések tapasztalhatók. Ekörben kiemelte a tanúként meghallgatott csúszdamesterek vallomását, akik cáfolták a felperesi állításokat. Emiatt az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat tévesen értékelte. Annak igazolására, hogy sérülését az alperesi fürdőben szenvedte el az alperes, a zárójelentés sem alkalmas, hiszen az csupán a felperes előadását rögzíti. Hivatkozott a műszaki szakértői véleményre, amely szerint rendeltetésszerű csúszdahasználat mellett a felperes sérülése nem következhetett volna be. Hangsúlyozta, a kihelyezett piktogram is a fekvő helyzetet jelöli meg engedélyezett, szabályos testtartásként, így ha a felperes úgy döntött, hogy nem az engedélyezett testhelyzetben csúszik le, azt csak saját felelősségére tehetette, amiből eredő károkért az alperes kártérítési felelősséggel nem tartozik. Kiemelte továbbá, a szerződés szerinti teljesítést akadályozó körülmény az alperes ellenőrzési körén kívül merült fel, hiszen a felperesnek az a döntése, hogy tiltott testhelyzetben csúszik le, olyan körülmény, amelyre neki nem volt ráhatása.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helyes indokai szerinti helybenhagyására irányult.

A fellebbezés **alapos**.

Az ítélet tábla előrebocsátja, hogy a per a Pp. 23. § (1) bekezdés g) pontjából és 22. § (1) bekezdéséből levezethetően a helyi bíróság hatáskörébe tartozott volna (BH2005. 288.), azonban a törvényszék hatásköre a Pp. 28. §-a szerint az alperes ellenkérelmének előadásával rögzült.

A jogvita elbírálására az állított jogsértés időpontjából adódóan – osztva az elsőfokú ítélet álláspontját – a 2013. évi V. törvény (Ptk.) rendelkezései az irányadók. A Ptk. általános jelleggel védi a személyiségi jogokat (Ptk. 2:42. § (1) bekezdés), melyek közül a felperes a 2:43. § a) pontjában nevesített, testi épséghez és egészséghez fűződő jogának megsértését jelölte meg követelése jogalapjaként.

Állította, hogy kulcsesonttörése az alperes által üzemeltetett csúszda használata során, 2014. augusztus 9-én következett be. Az elsőfokú bíróság – Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegeléssel, a bizonyítékok megfelelő értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy a felperes e tényállítását sikeresen bizonyította. Ilyen tartalmú nyilatkozatot tett **(tanú 1 neve)** tanú (9. számú jegyzőkönyv), akinek vallomását alátámasztotta **(tanú 2 neve)-nek**, a felperes testvérének tanúként tett nyilatkozata (13. számú jegyzőkönyv 3-5. oldal), valamint a **(kórház neve)** Kórház 2014. augusztus 19-i zárójelentésének és 2014. augusztus 9-i traumatológiai ambuláns vizsgálati leletének

epikrizis része. Ezek egybecsengenek a felperes által előadott ténnyel. Az, hogy a csúszdaparkon belüli történések sorrendjében a felperes és az akkor szintén jelen volt **(tanú 1 neve)** tanú vallomása közt lényegtelen kérdésben minimális ellentmondás mutatkozik, amit az időmúlás magyarázhat, a felsorolt bizonyítékok együttes bizonyítóerejét nem befolyásolja. A lényegi kérdésekben a tanúvallomások egybecsengenek és nyomatékosítja azokat a felperesnek a baleset napján a kezelőorvos előtt tett nyilatkozata, valamint az a körülmény, hogy az alperes biztosítója térített bizonyos összeget a káreseménnyel összefüggésben. Az, hogy a felperes a belépőjegyet nem őrizte meg, életszerű, miután a csúszdaparkot a jegy mellé adott karórával lehet igénybe venni és nem kellett számítani arra, hogy sérülés éri.

A személyiségi jog megsértésekor alkalmazható jogkövetkezményként vezeti be a Ptk. 2:52. § (1) bekezdésében a sérelemdíjat, mint közvetett kompenzációt, illetve pénzbeli elégtételt jelentő magánjogi büntetést a nemvagyoni kártérítés intézménye helyett. A sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire – különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára – a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni (Ptk. 2:52. § (2) bekezdés). De a sérelemdíj iránti követelés megalapozottságához az igényt érvényesítő félnek továbbra is bizonyítani kell, hogy az őt ért jogsérelem az alperes károkozó magatartásával okozati összefüggésben következett be.

A perben a felperes egyik jogsértő, károkozó magatartásként az alperes által üzemeltetett csúszda életveszélyes, nem megfelelő műszaki állapotát jelölte meg. Miután jelen esetben a felek közt az adott szolgáltatás igénybevételére kötelmi jogviszony, szerződés jött létre (Ptk. 6:63. § (1) bekezdés), a felperes sérelemdíj iránti igényét a szerződésszegési kártérítési felelősség szabályai szerint kell elbírálni.

Ennek kapcsán megállapítható, hogy az alperes nem szegett szerződést: részletes tájékoztatást nyújtott a csúszda mikénti használatáról, annak szabályairól, melyek betartása mellett az – a tanúsítvány szerint – megfelelően használható. A beszerzett műszaki szakértői vélemény szerint ugyanis a csúszda a baleset időpontjában érvényes megfelelőségi tanúsítvánnyal rendelkezett, a rendeltetésszerű használatra vonatkozó tájékoztató táblák pedig a megfelelő helyeken, jól látható módon kifüggesztésre kerültek. A tábla létét **(tanú 1 neve)** tanú is alátámasztotta (9.számú jegyzőkönyv 4. oldal).

A csúszda használati útmutatójából, valamint a tájékoztató táblákból pedig egyértelműen megállapítható, kizárólag a fekvő testtartás engedélyezett csúszdázáskor, amely előírást a felperes nem vitatottan nem tartotta be (4. számú jegyzőkönyv 6. oldal). Megjegyzi az ítéletábla, az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a műszaki szakértői vélemény tiltott magatartásokra vonatkozó részét. A tájékoztató táblán feltüntetett tiltott magatartások ugyanis nyilvánvalóan nem tekinthetők teljes körűnek, abból nem vonható le olyan következtetés, hogy ami nem került feltüntetésre, az nem tilos. Számtalan, a fekvőtől eltérő testtartás létezik, melyek hiánytalan felsorolása, bemutatása lehetetlen. Így megfelel a szerződés keretei közti elvárható tájékoztatási szintnek az is, ha kizárólag a kötelező testtartásra hívja fel a figyelmet az üzembentartó. A felperes azonban a tájékoztatás ellenére ülő helyzetben csúszott le, amit az alperes a zárt terű csúszda miatt nem észlelhetett, ezzel pedig a felperes megszegte szerződéses kötelezettségeit.

Az elfogadott orvosszakértői vélemény szerint viszont emiatt következett be sérülése, valójában tehát saját – a tiltó rendelkezéseket sértő, ezzel szerződésszegő – magatartása okozta a hátrányos eredményt. Az alperesi oldalon sérelmezett további magatartások, mulasztások (ápolás, orvosi ellátás lehetőségéről való tájékoztatás hiánya) a sérülés bekövetkeztében nem játszottak szerepet, ha meg is történtek, az utáni időpontra estek.

A felperes vagyoni kárainak megtérítésére vonatkozó igényét a Ptk. 6:519. §-ára hivatkozva, deliktuális kártérítési alapon terjesztette elő. A peres felek között azonban – a fentiek értelmében –

az alperes szolgáltatásainak igénybevételével kontraktuális, azaz szerződéses jogviszony jött létre. Erről az elsőfokú bíróság tájékoztatta a feleket (17. számú jegyzőkönyv 2. oldal utolsó bekezdés).

Az 1959-es Ptk. alkalmazása során annak a kérdésnek, hogy milyen kárfelelősségi alapot jelöl meg az igényt érvényesítő fél, joggyakorlati jelentősége nem volt, mert a jogszabály a kontraktuális kártérítést csupán egy utaló normán keresztül (Ptk. 318. §) szabályozta, valójában a deliktuális kártérítési szabályokkal egyezően. Az új Ptk.-nak a szerződési jogot érintő egyik legfontosabb újítása viszont abban áll, hogy szétválasztja a kontraktuális és deliktuális kártérítést, az előbbit objektív alapra helyezi. Az elhatárolás a joggyakorlat szempontjából azért különösen fontos, mert az új Ptk. nem engedi meg a károsult számára a választás lehetőségét. Ha a felek között szerződéses jogviszony van – ahogy jelen esetben is –, akkor a jogosult a kárigényét csak szerződésszegéssel okozott kártérítés jogcímén (Ptk. 6:142. §) követelheti akkor is, ha egyébként a károkozás a szerződésen kívüli kártérítés tényállását is megvalósítja. Ezt a szabályt tartalmazza a Ptk. 6:145. §-a, az ún. „párhuzamos kártérítési igények kizárása” cím alatt (ún. non-cumul elv). Ez azt jelenti, ha a károsult a szerződéses jogviszony ellenére szerződésen kívüli kártérítés jogcímén lép fel – a 6:519. §-ra hivatkozik a 6:142. § helyett – akkor keresete alaptalan lesz és el kell utasítani (hasonlóan: BDT2017/1. szám).

Miután jelen ügyben is ez történt, a felperes a bíróság tájékoztatása ellenére deliktuális alapon követelt kártérítést, vagyoni kárigénye eleve alaptalan, a további bizonyítás ekként szükségtelen.

Megjegyzni az ítélet tábla, egyébként is alaptalan lenne ez az igény alperesi szerződésszegés hiányában.

A kifejtettekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet teljes egészében elutasította.

Az ítélet részbeni megváltoztatása következtében a felperes teljes egészében pervesztesnek minősül, ezért az ítélet tábla az alperest elsőfokú eljárási illeték, állam által előlegezett szakértői díj és eljárási költség megfizetésére kötelező rendelkezéseit mellőzte, egyben 50 %-os személyes költségmentességre figyelemmel a felperest a felmerült elsőfokú eljárási illeték (206.600,- Ft) és állam által előlegezett szakértői díj (220.584,- Ft) felének megfizetésére kötelezte, míg a fennmaradó összeg a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam terhén marad.

A pervesztes felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében köteles az alperes első- és másodfokú eljárási költségeit is megtéríteni, amelyet az ítélet tábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja, valamint (5) és (6) bekezdései alapján, a pertárgyérték figyelembevételével és a kifejtett jogi képviseleti tevékenységgel arányban állóan állapított meg.

Szeged, 2017. április 28.

Dr. Bálint Attila s.k. . Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k. . Béri András s.k.

a tanács elnöke

táblabíró

táblabíró

előadó bíró